

Det er min Overbevisning, at det nu vilde gaa paa samme Maade, hvis Danmark blev angrebet af en Stormagt, vi vilde ikke bruge de Smuler, vi have.

Jeg kan nok mindes, at vor højtærede fungerende Formand den Gang, der var Fabler oppe om, at England skulde kaste Tropper i Land i Jylland — jeg tror, det var 150,000 Mand —, sagde, at saa skulde vi gaa imod dem. Vi skulde altsaa samle vor Vesthær og kaste Englænderne i Havet. Det vilde sikkert være noget af det taabeligste, Danmark kunde forsøge. Det vilde sikkert betyde, at dermed var det ude med Danmark som selvstændig Stat. Nu tror jeg ikke paa, at England nogen Sinde vilde kaste en Hær i Land i Jylland, fordi Følgen ganske sikkert vilde blive, at det under en Konflikt med Tyskland ikke mere vilde faa den Hær hjem. Det skulde den tyske overlegne Styrke nok sørge for.

Gaa vi fra Jylland til Fyn, komme vi til det Resultat, at den fynske Hær omtrent vil blive paa 4,000 Mand. Nu vil jeg indrømme, at Fynboerne ere et tappert Folkefærd, men der er dog ingen, der vil tvivle om, at det med en Hær paa 4,000 Mand, hvis en Stormagt vilde angribe Danmark, kaste sine Tropper i Land paa Fyn — hvad der vilde være den letteste Sag af Verden at gøre —, selv om det ogsaa skulde lykkes at mobilisere i Odense, eller hvor Mobiliseringsstedet nu skulde være, vilde blive den mest haabløse Kamp, som tænkes kunde. Hvis vi virkelig ville gaa den Vej, som den nuværende højtærede 1ste Viceformand (J. C. Christensen) har udtalt, at vi skulle slaa fra os for Alvor, at der skal brændes løs, at der skal flyde Blod, vilde Følgen, siger jeg, kun blive, at denne stakkels fynske Hær vilde blive slaaet ned for Fode. Derfor mener jeg, at det bedste og klogeste, vi kunne gøre, er at nedlægge de Fæstninger, vi have, og at lade være at bygge dem, der ere paatænkte. Jeg finder derfor, det er et meget godt Lovforslag, der her er fremkommet: nu at tage under Overvejelse at ophøre med det Fæstningsbyggeri, saa at man ikke byggede de 8 Fæstninger, som skulle lægges rundt paa Sjællands Kyster, men sparede det store Beløb af 5 Millioner Kr., hvortil vort Finansvæsen højlig kan trænge.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) mente, at Tjenestetiden ikke var saa særlig lang her i Danmark, andre Steder var den længere. Det er sandt nok, at man kan finde Eksempler paa Lande, hvor Tjenestetiden er længere. Men der er dog ogsaa adskillige

Lande, hvor Tjenestetiden er kortere end i Danmark, f. Eks. i Norge er Tjenestetiden, saa vidt jeg erindrer, kortere, og det samme gælder Svejts, og der er sikkert andre Lande, som have en kortere Tjenestetid end Danmark. Vi maa huske paa, at da vi fik den nye Forsvarsordning, fik vi foruden de uhyre økonomiske Byrder, som bleve lagte paa Befolkningens Skuldre, tilføjede Byrder af personlig Art. Den nye Forsvarsordning har medført ca. 500,000 nye Tjenestedage om Aaret for det danske Folk. Hvis man vil prøve paa at kapitalisere disse Tjenestedage, vil det betyde en Kapital paa Millioner Kr., som maa lægges til vore militære Byrder. Ogsaa netop, fordi vi have forøget Tjenestedagenes Antal med 1/2 Million Dage, er der Grund til at gaa denne Vej, som dette Forslag anviser, og befri Befolkningen for den personlige Byrde, som disse Indkaldelser ere.

Som jeg sagde, første Gang jeg havde Ordet, synes jeg, det er urimeligt, uforsvarligt og unyttigt at ville kalde Folk ind til Soldat for fjerde Gang: Folk, som ere blevne op mod 35—36 Aar, i alt Fald adskillige af dem, skulle rives bort fra deres Familie, deres daglige Virksomhed og udsættes for betydelige pekuniære Tab, et Tab, som for den enkelte Mand vistnok maa sættes til 40 à 50 Kr. Det er uforsvarligt at oprettholde en saadan Ordning. Men dertil kommer, at man har hørt fra de Øvelser, som ere afholdte sidste Efteraar, at man der ikke ved, hvad man skal faa Tiden til at gaa med. Befalingsmændene ere ængstelige overfor dette gamle Mandskab, man vil ikke tage for haardt paa dem, man frygter for ubehagelige Sammenstød mellem Befalingsmændene og Mandskabet, hvad der er ret naturligt. Heraf faar man Følelsen af, hvor unyttigt og tidsspildende, hvor kostbart dette er, og der er derfor al Grund til hurtigst muligt at søge at fjerne denne Bestemmelse i Hærloven, der paabyder den fjerde Indkaldelse.

Saa skulde man ogsaa gerne søge at skaffe Lighed til Veje i de Byrder, der paa lægges den værnepligtige Del af Befolkningen, saa at der ikke var Byrder for Befolkningen i den ene Landsdel, som Befolkningen i andre Landsdele er fritagen for. Derfor finder jeg, at man burde gaa videre, end dette Lovforslag har foreslaaet, saa at Folk, som have staaet 16 Aar indenfor Hærens Rammer, bleve udslattede. Men nu er det her paa Sjælland saaledes, at Folk lige op til 50 og 60 Aars Alderen og maaske længere vedblive at staa i Hærens Rammer. Man holder Lister over dem og passer paa,